

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 1Nt/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619010193
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Radoslav Smatana, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2019:3619010193.1

Uznesenie

Okresný súd Partizánske samosudcom Mgr. Radoslavom Smatanom, PhD v trestnej veci odsúdeného C. K. pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.12.2019

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh odsúdeného C. K., L.. XX.XX.XXXX E. G., P. J. L., B. XXX/XX na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. 2T/61/2015 z a m i e t a.

odôvodnenie:

Odsúdený C. K. bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/61/2015-282 zo dňa 04.04.2016 uznaný vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona a bol za to odsúdený na podmienený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, výkon ktorého mu bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Bol mu tiež uložený i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 24 mesiacov. Zároveň súd odsúdeného zaviazal i k náhrade škody. Na odvolanie odsúdeného proti vyššie citovanému rozsudku Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2To/59/2016-344 zo dňa 27.09.2016 napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol, že nakoľko odsúdený v odvolacom konaní predložil nový dôkaz - znalecký posudok znalca z odboru cestnej dopravy Ing. Gabriela Belobrada - ktorý v závere svojho znaleckého posudku spochybňuje závery znaleckého posudku do konania pôvodne pribratého iného znalca z odboru cestnej dopravy, odvetvia nehôd v cestnej doprave, technického stavu cestných vozidiel a odhadu hodnoty cestných vozidiel Ing. Karla Gondžára CSc. (najmä údajnú nemožnosť vyhodnotenia priebehu nehodového deja na podklade spisového materiálu i vzhľadom na rozpor znaleckého posudku vo vzťahu k pravdepodobnému miestu zrážky, keď podľa názoru znalca Ing. Gabriela Belobrada má z uvedeného dôvodu nehodový dej nekonečné množstvo riešení s rôznymi výsledkami), vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa, na objasnenie ktorých je potrebné vykonať ďalší dôkaz - citovaný znalecký posudok znalca z odboru cestnej dopravy Ing. Gabriela Belobrada, ktorý by mohol spochybniť skutkové závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k otázke zavinenia a príčin vzniku dopravnej nehody, preto je potrebné, aby bol označený dôkaz súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vyhodnotený spolu s ďalšími dôkazmi v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie a po doplnení dokazovania v naznačenom smere odvolacím súdom Okresný súd Partizánske rozsudkom č.k. 2T/61/2015-399 zo dňa 19.04.2017 uznal odsúdeného vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v predmetnom rozsudku a uložil mu podmienený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, výkon ktorého mu odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Zároveň mu uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 24 mesiacov. Súd odsúdeného

tiež zaviazal k náhrade škody. Na odvolanie odsúdeného proti vyššie citovanému rozsudku Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2To/51/2017-414 zo dňa 07.09.2017 odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietol.

Dňa 20.08.2019 bol tunajšiemu súdu doručený návrh odsúdeného na obnovu konania vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/61/2015, ktorý podal prostredníctvom zvoleného obhajcu. Návrh odôvodnil tým, že rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 2T/61/2015-399 zo dňa 19.04.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 07.09.2017 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku uvedeného rozsudku a bol za to odsúdený na podmieničný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, výkon ktorého mu bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov a k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 24 mesiacov. Zároveň bol tiež zaviazaný k náhrade škody poškodeným O. C. vo výške 575 € a Dôvera - zdravotná poisťovňa, a.s. Bratislava vo výške 10.404,12 €. Súdny oprel svoje rozhodnutie o skutkové zistenie, že poškodená D. E. spadla a v dôsledku pádu došlo k jej zraneniu a usmrteniu. Jej pád a smrť boli podľa rozhodnutia súdov v príčinnej súvislosti s tým, že odsúdený chodkyňu ohrozil pri nesprávnom vedení motorového vozidla. Nesprávnosť vedenia vozidla mala spočívať v tom, že sa odsúdený údajne nepresvedčil, či je cesta za vozidlom voľná a odsúdený mal podľa súdov chodkyne zbadáť a reagovať na ne. Chodkyne, teda aj poškodená, ktoré sa nachádzali v jeho jazdnom pruhu pri cúvaní podľa súdov nemali dôvod uvažovať, že zastane a v ohrození reagovali tak, že sa mu snažili vyhnúť. Súdny konštatovali, že takýto priebeh nehodového deja korešponduje so závermi znalca Ing. Gondžára a takýto priebeh nehodového deja nebol vyvrátený ani znalcom Ing. Belobradom. Z dôvodu, že sa odsúdený nestotožnil s uznaním jeho viny z vyššie uvedeného prečinu, a to ani po právoplatnom skončení veci, zadal znalcovi z odboru doprava Ing. Gabrielovi Belobradovi úlohu spracovať znalecký posudok na posúdenie správnosti techniky jeho jazdy podľa platných pravidiel o cestnej premávke pri uvedenej nehode, ako aj na posúdenie správnosti prechádzania chodkýň cez cestu v čase pred padnutím poškodenej. Znalec vypracoval dňa 10.08.2018 Doplnenie č. 1 znaleckého posudku č. 22/2016 (znalecký posudok je už súčasťou súdneho spisu), pričom toto Doplnenie znaleckého posudku č. 1 je novým dôkazom vo veci v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Predmetný dôkaz súdu nebol známy pri rozhodovaní vo veci a podľa názoru odsúdeného je tento nový dôkaz spôsobilý privodiť v spojitosti s už vykonanými dôkazmi iné rozhodnutie o jeho vine, predovšetkým je dôkazom spôsobilým privodiť jeho oslobodenie spod obžaloby a zbaviť ho aj veľkej osobnej traumy a trápenia z toho, že by mal byť vinným z usmrtenia poškodenej. Doplnenie č.1 ZP vychádza z toho, že medzi jeho vozidlom a poškodenou D. E. ku kontaktu nedošlo, čo korešponduje aj so skutkovými závermi súdov, otázne zostalo len to, či pád chodkyne a jej smrť sú vzhľadom na všetky okolnosti veci v priamej príčinnej súvislosti s jeho technikou jazdy, a to z hľadiska posúdenia jej správnosti, alebo nie sú v priamej príčinnej súvislosti s pohybom motorového vozidla, ktoré odsúdený riadil. Podľa rozboru nehodového deja znalcom Ing. Belobradom a následnej odpovede znalca na otázku č. 2 záverov Doplnenia č. 1 ZP na strane 76 posudku bola technika odsúdeného a spôsob jazdy s motorovým vozidlom KIA po technickej stránke správna. Počas cúvania s vozidlom neohrozil ani neobmedzil chodkyne, ktoré prechádzali cez cestu mimo priechod pre chodcov. Cúval výrazne menšou rýchlosťou, než aká je povolená. S vozidlom zastavil pred koridorom pohybu chodkýň. V tom čase už chodkyne prešli cez cestu. Podľa odpovede na otázku č. 3 (posúdiť techniku a spôsob prechodu, pohybu po vozovke poškodenej D. E. S. Ž. E.) znalec konštatuje, že ich technika a spôsob prechádzania cez cestu boli nesprávne v tom, že prechádzali cez cestu šikmo a nie kolmo a nesledovali situáciu v cestnej premávke. Podľa odpovede na otázku č. 4 odsúdený nevytvoril pohybom vozidla chodkyňam náhlu prekážku. Keď začal reagovať na pohyb chodkýň, chodkyňa D. E. už ležala na chodníku mimo dráhy vozidla. Cúval výrazne nižšou rýchlosťou (dvakrát) než bola rýchlosť chodkýň a preto nemohol chodkyne ohroziť. Na chodkyňu D. E. reagoval včas. Podľa odpovede na otázku č. 4 znalec uvádza, že keď vodič motorového vozidla KIA reagoval na pohyb chodkyne D. E., vtedy už ležala na chodníku mimo dráhy vozidla. Na chodkyňu reagoval včas a zastal s vozidlom. Podľa analýzy pohybu účastníkov nehodového deja rozobratého znalcom v odpovedi na otázku č. 6 vyplýva, že z technického hľadiska pohyb vozidla nebol príčinou dopravnej nehody. V čase, keď Ž. E. je pri kraji chodníka a podkýňa sa o chodník, vozidlo je od nej vzdialené 1,5 m a má rýchlosť 2,0 km/hod., t.j. 0,56 m/s. Dráhu 1,5 m prejde vozidlo pri uvedenej rýchlosti za čas 2,67 s. Čo bolo príčinou pádu chodkyne sa nedá jednoznačne určiť. Pravdepodobne Ž. E. zakopla o chodník a zároveň ovplyvnila pohyb D. E.. Podľa záveru znalca sa jednalo o pád chodkyne D. E.O. počas prechádzania cez cestu a nie o dopravnú nehodu. Z odpovede na otázku č. 7 vyplýva, že práve sama chodkyňa mohla pádu zabrániť, jej pád neovplyvnil odsúdený s vozidlom. Podľa odpovede na otázku č. 8 znalec konštatuje,

že z náčrtov účastníkov nehodového deja v spise nie je zrejmá vzdialenosť medzi konečnou polohou vozidla a konečnou polohou chodkyne D. E.. Znalec konštatuje, vzhľadom na vyjadrenie chodkyne Ž. E., že táto nesledovala dostatočne situáciu na ceste. Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že odsúdený z technického hľadiska teda neohrozil chodkyne, že tieto mali dostatok času na bezpečné prejsenie cez cestu i v situácii, keď cez cestu prechádzali nesprávne, šikmo, teda v rozpore s pravidlami cestnej premávky. Pri tomto nesprávnom prechádzaní navyše nevenovali pozornosť situácii na ceste. Podľa záverov posudku je podľa názoru obžalovaného zrejmé, že príčinou pádu chodkyne D. E. bolo jej potknutie sa o obrubník chodníka a nie ohrozenie motorovým vozidlom, nakoľko pri potknutí sa nachádzala už mimo jazdnej dráhy vozidla a pohybovala sa dvojnásobnou rýchlosťou než bol pohyb vozidla pri cúvaní. Pri tak nízkej rýchlosti vozidla a pri dodržaní elementárnej pozornosti pri prechádzaní cez cestu mimo priechod pre chodcov mali a mohli chodkyne tak pomalý pohyb vozidla registrovať a nemali žiadny dôvod, a to ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, domnievať sa, že by mali byť vozidlom ohrozené, pretože pohybom vozidla podľa záverov znalca ohrozené neboli. Nemuseli v dôsledku pohybu vozidla meniť ani smer ani rýchlosť prechádzania cez vozovku a nevznikla v dôsledku pohybu vozidla teda ani príčina na pád chodkyne D. E.. Odsúdený s poukazom na § 394 ods. 1 Trestného poriadku v závere uviedol, že podľa jeho názoru vyššie uvedené skutočnosti sú takými, ktoré sú po vykonaní označených dôkazov, a to oboznámením Doplnenia č. 1 znaleckého posudku a výsluchu znalca Ing. Belobrada v konaní o povolení obnovy konania, spôsobilé privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a to zrušenie rozhodnutia napadnutého týmto návrhom a jeho následné oslobodenie spod obžaloby v danej veci v celom rozsahu. Preto žiada, aby súd povolil obnovu konania vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 2T/61/2015 a zrušil v tejto veci vydaný odsudzujúci rozsudok zo dňa 19.04.2017, vrátane všetkých rozhodnutí na toto rozhodnutie nadväzujúcich. K návrhu odsúdený pripojil i Doplnenie č. 1 znaleckého posudku č. 22/2016 Ing. Gabriela Belobrada.

Súd na verejnom zasadnutí dňa 11.12.2019 vykonal dokazovanie prečítaním návrhu na povolenie obnovy konania z č.l. 1-3, oboznámením záverov Doplnenia č. 1 znaleckého posudku č. 22/2016 v intenciách podaného návrhu a oboznámením podstatného obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 2T/61/2015, a to najmä rozsudok tunajšieho súdu č.k. 2T/61/2015-282 zo dňa 04.04.2016, uznesenie KS TN č.k. 2To/59/2016-344 zo dňa 27.09.2016, rozsudok tunajšieho súdu č.k. 2T/61/2015-399 zo dňa 19.04.2017 a uznesenie KS TN č.k. 2To/51/2017-414 zo dňa 07.09.2017.

Odsúdený uviedol, že na podanom návrhu na povolenie obnovy konania vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 2T/61/2015 trvá.

K návrhu obhajcu odsúdeného na vypočutie znalca Ing. Belobrada v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd umožnil obhajcovi, aby sa vyjadril k tomu, ohľadne akých skutočností má byť tento znalec vypočutý, pričom obhajca odsúdeného k tomu uviedol, že znalca navrhujú vypočuť v podstate z dôvodov, ktoré uviedli i v návrhu na povolenie obnovy konania. Súdy v pôvodnom konaní dospeli k takým skutkovým záverom, že odsúdený ako sa pohol s vozidlom mal podľa názoru súdu chodkyne prechádzajúce cez cestu zbadat' a reagovať na ne, keďže boli v jeho jazdnom pruhu. Pokiaľ na ne nereagoval, pričom sa nekonštatuje ako na ne mal reagovať, len sa konštatuje, že chodkyne nemali dôvod uvažovať, že pri cúvaní odsúdený zastane, preto sa cítili ohrozené tým, že do ich blízkosti sa malo dostať to motorové vozidlo a v tomto ohrození reagovali tak, že sa mu snažili vyhnúť a v dôsledku toho tam zakopli a spadli a došlo k smrteľnému poraneniu jednej z chodkýň. Naďalej tvrdia, že tento skutkový záver je tak všeobecný, aby niekto dospel k záveru, že chodkyne sa cítili byť ohrozené, mal byť uvedený dôvod, prečo sa cítili byť ohrozené. To, že je niekto v blízkosti s vozidlom ešte nemusí znamenať, že sa niekto bude cítiť ohrozený. Ohrozené mohli byť, podľa ich názoru, i tým, že samé nevenovali pozornosť vedeniu vozidla a že ho zbadali až v tesnej blízkosti a z dôvodu, že ony porušili povinnosti cestnej premávky, to bol dôvod ich zľaknutia a ich konania, ale to sa v rozhodnutí neuvádza. Všetka vina je v pôvodnom konaní ustálená na strane vodiča. Domnievajú sa, že ak súd dospel k takémuto záveru, tak k nemu mohol dospieť len na základe tých častí znaleckého posudku Ing. Gondžára, kde tento ustálil rýchlosť cúvajúceho vozidla na 5 km/hod. Teda nejakú rýchlosť, ktorú chodkyne mali vnímať a mali sa cítiť ohrozené. Oni na základe znaleckého posudku Ing. Belobrada vychádzajú z toho, že rýchlosť motorového vozidla bola nižšia ako rýchlosť chodkýň a pri takejto rýchlosti, kde znalec konštatuje, že bola 2,5 km/hod., nemohli byť chodkyne ohrozené, pretože odsúdený pri cúvaní s vozidlom nemohol sa vôbec dostať do kontaktu s nimi. Znalec v posudku konštatuje, že keď sa odsúdený dostal asi na 1,5 m vzdialenosti od miesta, kde bola chodkyňa padnutá tak on na to potreboval, aby sa dostal do miesta, kde by to chodkyňa právom pociťovala ako ohrozenie, pri rýchlosti, ktorá bola menšia ako rýchlosť krokom.

Svedkyňa T. vypovedala, že auto cúvala pomalšie ako ona kráčala vedľa neho. Ako novú skutočnosť vidia práve ustálenie rýchlosti zo strany znalca v doplnení znaleckého posudku, na rýchlosť, ktorá bola na rozdiel od znalca Ing. Gondžára len polovičná. Navyiac pri takejto rýchlosti chodkyne išli raz takou rýchlosťou, ako išlo motorové vozidlo. Z tohto hľadiska vidia ako príčinu pádu skutočnosť, že chodkyňa zakopla a nie to, že sa cítila byť ohrozená. I znalec by mohol konštatovať, že ak by bolo bývalo vozidlo v takej blízkosti, že by sa tá chodkyňa cítila byť ohrozená, tak by na to vozidlo reagovali, ale podľa ich názoru na to vozidlo nereagovali, ale padli pri bežnej chôdzi cez cestu tak, že sa potkli o obrubník na chodníku. V ostatnom sa pridržiavajú dôvodov uvedených v návrhu.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Podľa § 402 ods. 1 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že návrh odsúdeného nie je dôvodný. Súd v súvislosti s rozhodovaním o povolení obnovy konania nevykonáva opätovne dokazovanie v tom rozsahu, ako súd rozhodujúci vo veci samej, proti ktorého rozhodnutiu bol podaný návrh na povolenie obnovy konania. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nie je konaním o opravnom prostriedku, v ktorom by súd preskúmaval pôvodné rozhodnutie na podklade tvrdených skutočností či navrhovaných dôkazov, ktorými sa súd už zaoberal v pôvodnom konaní. Súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania skúma návrh v tom zmysle, či sú splnené podmienky obnovy konania. Obsahom návrhu okrem formálnych náležitostí musí byť aj uvedenie skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V danom prípade súd konštatuje, že odsúdeným navrhované dôkazy, a to Doplnenie č. 1 znaleckého posudku č. 22/2016 Ing. Gabriela Belobrada a osobný výsluch tohto znalca, nie sú takými dôkazmi, ako bolo vyššie zmienené, nakoľko s týmito dôkazmi sa už súd prvej inštancie (a rovnako aj odvolací súd) v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/61/2015 riadne vysporiadali. V danom prípade súd poukazuje na okolnosť, že v predmetnej veci po prvotnom rozhodnutí súdu prvého stupňa rozsudkom č.k. 2T/61/2015-399 zo dňa 19.04.2017, kedy bol odsúdený uznaný vinným, bolo toto rozhodnutie zrušené odvolacím súdom č.k. 2To/59/2016-344 zo dňa 27.09.2016 práve z dôvodu, že bol v odvolacom konaní predložený znalecký posudok vypracovaný Ing. Gabrielom Belobradom, ktorý si dal vypracovať odsúdený. Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvého stupňa rešpektoval vyslovený názor odvolacieho súdu a doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vypočul tak znalca Ing. Belobrada, ale aj znalca, ktorý spracoval pôvodný znalecký posudok Ing. Gondžára a po takto doplnenom dokazovaní sa tiež vysporiadal i s návrhom prokurátora na doplnenie predmetného konania o kontrolný znalecký posudok znaleckým ústavom. Vo svojom rozhodnutí súd prvého stupňa v rozsudku č.k. 2T/61/2015-399 zo dňa 19.04.2017 na strane 3 tohto rozhodnutia a na začiatku strany 4 uvádza, že doplnenie dokazovania v prokurátorom naznačenom smere nie je potrebné, nakoľko z výsluchu vyššie uvedených znalcov vyplynulo, že je nehoda len v právnom posúdení záverov znalcov, ktorá okolnosť je vecou súdu, pričom súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí tiež zdôraznil okolnosť, že svoje rozhodnutie o vine založil na ohrození chodca vodičom, čo je v podstate záver právny. Už v tomto konaní súd bral do úvahy i závery znalca Ing. Belobrada, že ku zrážke (kontaktu) nedošlo, a v tomto zmysle že nehodový dej má nekonečné množstvo riešení, a tiež v právnom závere vyslovenom na hlavnom pojednávaní, že pri danej rýchlosti cúvajúceho vozidla chodkyne vodič ohroziť nemohol. Dokonca, ako to vyplýva zo strany 8 tohto rozhodnutia, súd v čase svojho rozhodovania operoval

i s informáciou vyslovenou Ing. Belobradom, že auto cúvalo pomaly, slimačím tempom cca 2-3km/h. Ďalej súd poukazuje i na skutočnosť, že v odvolacom konaní pred rozhodnutím odvolacieho súdu o odvolaní odsúdeného proti vyššie citovanému rozhodnutiu na verejnom zasadnutí dňa 07.09.2017 obhajca odsúdeného navrhol vypočúť znalca Ing. Belobrada s tým, že na otázku predsedu senátu na aké okolnosti má byť vypočutí obhajca uviedol, že síce na žiadne nové skutočnosti, avšak vzhľadom k tomu, že obžalovaný nesúhlasí s rozsudkom súdu prvého stupňa, znalec by sa vyjadril k tomu, že nebolo preukázané, že obžalovaný s vozidlom zrazil poškodenú a ani to, že jeho konanie ju ohrozilo, pričom senát odvolacieho súdu po tichej porade odmietol tento dôkaz vykonať. Súd tiež poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne (ako súdu odvolacieho) č.k. 2To/51/2017-414 zo dňa 07.09.2017, ktorým zamietol odvolanie odsúdeného ako nedôvodné a kde krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na strane 2 až 3 okrem iného konštatuje, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu vecí, včítane tých, ktorých vykonanie mu prikázal krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 27.09.2016, sp. zn. 2To/59/2016 a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Trestného poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. V tejto súvislosti preto súd konštatuje, že rozhodnutie tunajšieho súdu č.k. 2T/61/2015-399 zo dňa 19.04.2017, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu č.k. 2To/51/2017-414 zo dňa 07.09.2017 je presvedčivo odôvodnené, súd sa v ňom vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, a to i s tými, ktoré vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania uvádza odsúdený, jeho rozhodnutie nie je arbitrárne, svoje závery, ku ktorým súd dospel, tento náležite odôvodnil a s jeho závermi sa stotožnil aj krajský súd ako súd odvolací. Súd len zdôrazňuje (tak ako to už uviedol i obhajca odsúdeného na verejnom zasadnutí o odvolaní odsúdeného k návrhu na vypočutie znalca pred krajským súdom), že odsúdeným predložený dôkaz, a to Doplnenie č. 1 znaleckého posudku č. 22/2016 Ing. Gabriela Belobrada nie je dôkazom novým, súdu skôr neznámym, ako to predpokladá § 394 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti súd konštatuje, že s ohľadom na vyjadrenie obhajcu na verejnom zasadnutí k čomu má byť vypočutý Ing. Belobrad (ustálenie rýchlosti zo strany znalca, táto mala byť o polovicu nižšia, ako rýchlosť, ktorú konštatoval Ing. Gondžár vo svojom posudku) tomuto návrhu na vykonanie dôkazu na verejnom zasadnutí nevyhovelo, nakoľko tento sa mal vyjadriť ku skutočnostiam, ku ktorým sa už vyjadril v pôvodnom konaní a s ktorými skutočnosťami sa už súd prvého stupňa, ako i odvolací súd náležite vysporiadali vo svojich rozhodnutiach. V tejto súvislosti súd tiež poznamenáva, že samotná okolnosť, že odsúdený nesúhlasí s rozhodnutiami súdov prvého a druhého stupňa, pričom očakáva iné právne posúdenie skutkového deja ustáleného súdmi oboch stupňov, ktoré by bolo pre neho priaznivejšie, nie je novou okolnosťou, ktorá by zakladala dôvodnosť návrhu na povolenie obnovy konania.

Z uvedených dôvodov súd preto rozhodol tak, že návrh odsúdeného zamietol, pretože neboli splnené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko nezistil žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o vine alebo by svedčili o neprimeranosti trestu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať sťažnosť do 3 (troch) pracovných dní od oznámenia tohto uznesenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trenčíne. Sťažnosť má odkladný účinok.